

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 13 van richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater⁽¹⁾, door de diensten van de Commissie geen informatie te verstrekken over de kwaliteit van het zwemwater in Frankrijk in het badseizoen 1999;
- de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat het sociale conflict waaraan genoemde ommissie te wijten is, deze niet kan rechtvaardigen. Als algemeen beginsel dat de rechtsstelsels van de lidstaten gemeen hebben, geldt weliswaar dat overmacht bestaat indien een gebeurtenis drie kenmerken heeft, namelijk een (ten opzichte van de staat) van buiten komende oorzaak, onvoorzienbaarheid (van het intreden ervan) en de onmogelijkheid daaraan het hoofd te bieden (wat de gevolgen ervan betreft), maar bedoeld sociaal conflict beantwoordt niet aan deze definitie. De omstandigheid dat de controles ter plaatse wel doorgang hebben gevonden, overeenkomstig de eisen van de richtlijn, onthefte Frankrijk niet van zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 13 van de richtlijn, dat zijn eigen doelstelling heeft. De Commissie heeft bovendien vastgesteld dat de Franse autoriteiten bij het verstrijken van de in het met redenen omkleed advies genoemde termijn, alsmede op de datum van het onderhavige verzoekschrift, de Commissie over de kwaliteit van het zwemwater in Frankrijk in het badseizoen 1999 nog steeds geen informatie hebben verstrekt.

⁽¹⁾ PB L 31, 5 februari 1976, blz. 1.

Beroep, op 9 april 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-131/02)

(2002/C 131/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 april 2002 beroep ingesteld tegen Republiek Oostenrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Escobar Guerrero, lid van de juridische dienst van de Commissie, Centre Wagner C 254 Luxemburg-Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. te verklaren dat de Republiek Oostenrijk de krachtens het Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door niet binnen de gestelde termijn de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn 2002/24/EG van de Commissie van 28 april 2000 houdende wijziging van de bijlagen van de richtlijnen 76/895/EEG, 86/362/EEG, 86/363/EEG en 90/642/EEG van de Raad tot vaststelling van maximumgehalten aan residuen van bestrijdingsmiddelen in en op respectievelijk granen, levensmiddelen van dierlijke oorsprong en bepaalde producten van plantaardige oorsprong, met inbegrip van groenten en fruit⁽¹⁾;
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge de dwingende bepalingen van artikel 249, derde alinea, EG en artikel 10, lid 1, EG, zijn de lidstaten verplicht een tot hen gerichte richtlijn aldus in nationaal recht om te zetten, dat bij het verstrijken van de omzettingstermijn de volledige werking van de richtlijn verzekerd is. De in artikel 5, lid 2, van de richtlijn vastgestelde omzettingstermijn is op 31 december 2000 verstreken, zonder dat de Republiek Oostenrijk de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld.

⁽¹⁾ PB 2000, L 107, blz. 28.

Beroep, op 9 april 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-132/02)

(2002/C 131/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 april 2002 beroep tegen het Koninkrijk België ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens richtlijn 98/5/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen die nodig zijn om aan deze richtlijn te voldoen;